

Bir iftiraya cevap

Dünyada garip işler çok. En garibi de, hayatı ve eserleriyle bütün dünyanın dikkatini çeken, saygısını ve sevgisini kazanıp kalpleri fetheden bir insan hakkında, kendini ve haddini bilmezlerin ileri geri konuşmalarıdır.

Onların nezdinde insan o kadar ucuzdur ki, hiç düşünmeden atıp tutarlar.

Gogol'un da kitaplarında geçer ya, kendilerinden habersiz, köyleriyle beraber satılan köylüler vardır. Bunlar da böyledir. Pazara çıkarmadan satarlar insanları. Fikre, düşünceye ve emeğe saygısız köle tacirleridir bunlar.

Ne kadar çiğ süt emmiş ve insafsızdır insanoğlu. Hele acımasızca tenkide başlamışsa eğer, tek taraflı, keser de keser. Testere elinde ya, doğrar her yeri hoyratça.

Bunlar, sözüm ona, bir ağacın, bir hayvanın hakkına, hukukuna saygı gösteren kişilerdir. Sıra insana geldi mi yan çizerler. Hele fazîletli ve mûteber bir insansa bu, maskeleri düşer, gerçek yüzlerini gösterirler hemen. Kendileri gibi düşünmeyen insanlara tahammülleri yoktur. Hele de düşünen ve düşündüren insanlara hiç acımazlar. Halkın nezdinde saygın insanların hiçbir kıymeti yoktur bunların nazarında. Çünkü halkı ve kendi içinden çıkan değerlerini küçük görürler. Karşılarındakini yok bilmekle, yok ettiklerini; gözlerini kapamakla, gündüzü geceye değiştirdiklerini sanırlar. Sadece kendilerini ve peşinden gidenleri aldatırlar.

Bırakın Türkiye'yi, dünyada bile milyonların kalbinde taht kuran bir büyük insana bu kadar ölçüsüzce saldırmanın mantığı nedir acaba?_

Ahmaklıkta mantık arama. Ahmaklar, kullanılışlı adamlardır. Kimler, hangi gâye uğruna kendilerinin kullanıldığını asla bilemezler.

Hakikate karşı çıkan, hak ile çarpışan, sonunda kendisi çarpılır. Küstahlık ve alçaklık, şeytandan mirastır. Sahip çıkana alçaltır.

Câhilin karşısında kitap gibi sessiz olup durmak da var, beri yanda hakkı bildiği hâlde söylemeyip, şeytanın arkadaşı olmak da var. Susmayacağız... Kötülük cevapsız kalmaz, kalmamalı. Susmak, suça ortak olmaktır. Sözü altın olanın susması cinayettir.

Suçlu, suçunun başarı olduğunu sanır. Sonunda diliyle yakalanı_r. Zâlimleri, cânileri ve hâinleri, hiç beklenmeyen bir anda kendi günahları ele verir. Kâtil, kendi bıçağıyla, sonunda yine kendisini yaralar.

Kötü bir hareket, kötü bir davranış, hiçbir zaman cevapsız kalmaz yeryüzünde. Hileli oyunlarla kazandıkları başarılar

onlara zafer gibi görünse de, kendi kazdıkları çukura düşerler ve dünyada da cezasını görürler.

Cins, cinsine çeker. Bunlar da kanal kanal dolaşırlar. Her kanalda ve her köşede kendilerine uygun tipleri bulurlar. Nereye giderlerse gitsinler, bozulmuş karakterlerini de beraberinde götürürler. Kendilerinden kurtulamazlar. Yer ve mekân değiştirmekle huylarının değişeceğini sanırlar, cehaletlerini gölge gibi yanlarında taşırlar. Ve gün gelir, öyle bir şefkat tokadı yerler ki, nereden ve kimden geldiğini de bilemezler. Bilseler uyanırlardı zaten.

Abdullah ibni Mübârek'e; "İnsanların en alçağı kimdir?" diye s_orarlar. "Din kisvesi altında dünya menfaati sağlayandır" buyurur.

Bunlar, boş buldular mı masaya tünerler, mikrofonu kaptı mı da öterler. Bülbüllere güllük, kargalara da küllük yaraşır. Büyümemiş küçükler, akı güdüklerdir bunlar. Şâirin; "Tükürsem yüzlere, kirlenir tükürük" dediği tiplerdir bunlar. Binine bir taş yeter tünedikleri ekrandan kaçırmak için. Yıllardır değişmemiş ne sözleri, ne hileleri. Bet sesli kargalardır bunlar. Kargalar alınmasın, nevezuhûr kargalardır bunlar. Eninde sonunda adalet tecellî eder.

"Hak sillesinin sadâsı yoktur,

Bir de vurdu mu devası yoktur!" O zaman görür bunlar. Eeee, ne diyelim... Eden bulur. Kendi kazdığı çukura düşene ağlamazlar.

Geçtiğimiz hafta bir televizyon kanalında adamın biri konuşuyordu. Eserleri ve hayatı hakkında dünyanın her yerinde araştırmalar, sempozyumlar yapılan Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri hakkında konuşuyordu. Altı bin sayfalık Külliyyatı, kırk dile çevrilen, milyonlarca okuyucusu bulunan Hazreti Üstad hakkında konuşuyordu. İpe sapa gelmez sözlerle, ağza alınmaz ifadelerle konuşuyordu. Üstelik din adamı geçiniyordu bu kişi.

Masanın etrafında kümelenen, güya ülkenin geleceğini konuşan insanlar da kendilerine hiç yakışmayan bir edâ ile onu dinliyorlardı. En küçük bir meselede bile karşı tarafın hakkını, hukukunu kollayan bu insanlar niye suskundu? Her halde işlerine geldiği için. İçlerinden insaflı biri çıkıp da bu adama; "Sus be! Yeter bu savurduğun hezeyanlar!" ya da programın sunucusuna hitâben; "Bu zât, tarihe mâl olmuş bir kişidir. Dünyanın saygıdeğer fikir adamları arasında yer alan bir İslâm âlimidir. Şahsı ve eserleri hakkında böyle uluorta konuşulması yakışık almaz. Hem vefat etmiş, geride eserlerini bırakmış bir insanın ardından konuşmak, hele de bu üslûpla konuşmak hiç de hoş olmuyor" diyemediler, o cesareti gösteremediler. "Burada söylenenler ona ve okuyanlarına cevap hakkı doğuruyor. Ayrıca bir program yapın, orada konuşun bunları, tek taraflı olmasın. İleri sürülen iddialara okuyucularından cevap verecek olanlar da vardır; lütfen onları da çağırın, mesele aydınlansın" diyemedi biri de çıkıp. Kuzu kuzu oturup, koyun gibi dinlediler. Kurtlar sofrasına meze oldular.

Konuşanın suçuna, günahına, onlar da dinlemekle ortak oldular_. Aydın diyeceğim, ama maalesef değiller. Biz, aydınlardan, pardon, bu karanlık adamlardan çok çektik. "Aydın mı, kaç mumluk?" diye sorası geliyor insanın.

O gün ekran karşısında uluorta konuşulan ve bir insanın hak etmediği bir iftira kumpanyasıydı bu. Maalesef bu programı seyretmekle, ekran başında bulunan ve belki de olumsuz kanaat sahibi olan binlerce, milyonlarca insan vardı. Bu ne cehalettir, ne hazımsızlıktır ve ne tür bir ideolojik yaklaşımdır; akıl alacak gibi değil! Bir cümleyle de olsa, bir söz hakkı verilmez miydi hakkında bunca konuşulan zâtın yakınlarından birine olsun? Telefonla da bağlanmak zor muydu? Ama yapamazlar, foyaları meydana çıkar diye korkarlar. Bunlar, açıktan şeytana lânet ederler ama gizliden ona itaat ederler.

Hakkında yüzlerce ilim adamının yazıları bulunan bu zâtın eserleri de ortada dururken, hâlâ nasıl bir karalama kampanyasına girilir, anlaşılır gibi değil! Dilin kemiği kırılmışsa burada bir bit yeniği aramak, neyin tezgâhlanmak istendiğini sorgulamak gerekir.

Evet, yıllar önce de bir doçent yine Bediüzzaman Hazretleri'nin bir eserinden bir cümle alıp aynı şeyi yapmış ve zihinleri bulandırmaya çalışmıştı. Ne diyordu o mâlûm doçent?

“Bediüzzaman Said Nursî, ‘Şuâlar’ adlı eserinin dokuzuncu say_fasında peygamberliğini ilân ediyor ve diyor ki: ‘Ben ve benden evvel gelen peygamberlerin en ziyâde fazîletli ve kıymetli sözleri, Lâ ilâhe illâllah kelâmıdır.”

Bu sözler doğru mu, değil mi diye hemen ‘Şuâlar’ adlı eseri açıp bakıyoruz. Evet, ifadeler kelimesi kelimesine, aynen doğru; ancak cümlelerin başından çok önemli bir satır eksik. Aynı sayfadan bu metnin tamamını eksiksiz okuyalım:

“Resûl-i Ekrem Aleyhisselâtü Vesselâm ferman etmiş: ‘Ben ve benden evvel gelen peygamberlerin en ziyâde fazîletli ve kıymetli sözleri, Lâ ilâhe illâllah kelâmıdır.”

Şimdi gördünüz mü yapılan bu kasıtlı hatayı ve Bediüzzaman Hazretleri'ne atılan iftirayı? Maksat bir gerçeği ortaya koymak değil ki, kafaları karıştırmak. Şimdi bu cümlelerin kaynağına bakma imkânı bulamayan nice mâsum insan ne kadar yanlış kanaat sahibi olmuştur. Bunun insafla, bilim adamlığıyla (!) bağdaşan bir tarafı var mı, Allah aşkına?

Bu durum bize çok bildiğimiz bir öyküyü de hatırlatıyor. Hani bektaşînin birine sormuşlar: “Niye namaz kılmıyorsun?” “Kur’ân’da ‘Namaza yaklaşmayın!’ diye emir var demiş. “Peki, âyetin devamını oku” demişler. (Âyetin devamında, ‘Sarhoş iken ne söylediğinizi bilinceye kadar, cünüp iken -yolcu değilseniz- gusledinceye kadar namaza yaklaşmayın’ diyor) “Ben hâfız değilim, gerisini bilmem” demiş. Akıllı sıra kendini kurtarmaya çalışmış.

Yıllar geçti ama bu kafada hiçbir şey değişmedi. İnsafsızlık ve iftira bir model oluşturmuş âdetâ, her devirde karanlık bir ruh buluyor konaklamak için.

Evet, at gözlüğüyle bakanlara gerçekleri anlatmak çok güçtür. Dünya değişse, bunların kafaları bir türlü değişmez. Çünkü omuzlarının üstünde insan kafası değil, korkuluk kafası taşır bunlar.

Kendilerinin mahrum kaldığı nurdan ve ışıktan başkalarını da mahrum etmeye çalışırlar. Yıllardır yapıldı, yapılıyor bu. Ama söndürmek istedikleri güneşe nefesleri yetmedi, yetmiyor. Sonunda hep iyiler ve haktan yana olanlar kazanıyor. Konuyu çok da uzatmaya gerek yok sanırım. Bu çevrilen dolaplara ve entrikalara Bediüzzaman Hazretleri yıllarca ve defâatle muhatap olduğundan, eserlerinden bunlara karşı nasıl davranılması gerektiğini anlatan bir-iki mektupla bitirelim yazımızı.

Nur Talebelerini, Risâle-i Nur’dan Çekmek İsteyenlerin Desîselerini Beyân Edip, Öylelere Ne Şekilde Cevap Verilmesi Hakkında Üstadın Hulâsali Bır Mektubu

Azîz, siddîk kardeşlerim,

Gayet ehemmiyetli bir meseleyi-bundan evvel size icmâlen beyân ettiğim meseleyi-tekrar size söylememe kuvvetli, mânevî bir ihtar aldım. Şöyle ki:

Perde altındaki düşmanımız münâfıklar, şimdiye kadar yaptıkları gibi, adliyeyi ve siyaset ve idareyi zâhirî dinsizliğe âlet edip, bize hücumları akîm kaldığı; ve Risâle-iNu_r’un fütûhâtına menfaati olan eski plânlarını bırakıp, daha münâfikane ve şeytani da hayrette bırakacak bir plân çevirdiklerine dâir buralarda emâreleri göründü.

O plânların en mühim bir esâsı has, sebatkâr kardeşlerimizi soğutmak, fütur vermek, mümkün ise Risâle-i Nur’dan vazgeçirmektir. Bu noktada o kadar acîb yalanları ve desîseleri istimâl ediyorlar ki, Isparta ve havâlisi, gül ve nur fabrikasının kahraman şâkirtleri gibi çelik ve demir gibi bir sebat ve sadâkat ve metânet lâzım ki dayanabilsin. Bâzı da dost sûretinde hulûl edip, korkutmak mümkünse, habbeyi kubbe edip evham veriyorlar. “Aman, aman Said’e yanaşmayınız! Hükûmet tâkip ediyor” diye zaiifleri vazgeçirmeye çalışıyorlar. Hattâ bâzı genç talebelere, hevesâtlarını

tahrik için, bâzı genç kızları musallat ediyorlar. Hattâ Risâle-i Nur erkânlarına karşı da, benim şahsımın kusurâtını, çürüklüğünü gösterip; zâhiren dindar ehl-i bid’adan bâzı şöhretli zâtları gösterip, “Biz de Müslümanız, din yalnız Said’in mesleğine mahsus değil” deyip, bize karşı perde altında cephe alan zındıklara ve anarşilik hesâbına o safdîl ehl-i diyânet ve hocaları âlet edip, istimâl ediyorlar. İnşallah bunların bu plânları da akîm kalacak. Böyle heriflere dersiniz:

“Biz, Risâle-i Nur’un şâkirtleriyiz. Said de, bizim gibi bir şâkirttir. Risâle-i Nur’un menbâi, mâdeni, esâsı da Kur’ân’dır. Yirmi senedir emsâlsiz tetkikat ve tâkibatla beraber, kıymetini ve galebesini en muannid düşmana da ispat etmiştir. Onun tercümanı ve bir hizmetkârı olan Said ne halde olursa olsun, hattâ Said de—el-iyazübillah—Risâle-i Nur’un aleyhine dönse, bizim sadâkatimiz ve alâkamızı İnşallah sarsmayacak” deyip, o kapıyı kaparsınız. Fakat, mümkün olduğu kadar Risâle-i Nur’la meşgul olmak; elinden gelirse yazmak ve mübâlâğalı propagandalara hiç ehemmiyet vermemek ve eskisi gibi tam ihtiyat etmek gerektir.

Umum kardeşlerimize birer birer selâm ve duâ ediyoruz.

Said Nursî

(Târihçe-i Hayat, Emirdağı Hayatı, 426)

BİRDEN İHTAR EDİLDİ; KALEME ALMAYA MECBUR OLDUM

Kardeşlerim,

Şimdi tam tahakkuk etti ki, resmen bana ihânet ve hakaret etmek, onunla, teveccüh-ü âmmeyi hakkımda kırmak için gizli bir tedbir kurulmuş. Benim bütün dostlarımı-perde altında-soğutmak ve ürkütmeye çalışıyorlar. Halbuki, Sikke-i Tasdik-i Gaybî onların bütün propagandalarını zîr ü zeber ediyor.

Gerçi, böyle dinsizlik hesâbına bana olan hakaret, bir derece beni sıkıyor; Eski Said’den kalma bâzı damarlarıma dokunuyor. Fakat, Risâle-i Nur’un hârika fütuhâtı ve şâkirtlerinin ehl-i hakikat nazarında ve ruhânî ve melâikeler yanında hürmet ve merhametle karşılanmaları, benim şahsıma gelen ihânet ve hakaretlerin sivrisinek kanadı kadar ehemmiyeti kalmaz. O bedbaht ehl-i ihânet, dindarlık cihetiyle, ehl-i din ve ehl-i ulûm-u dîniyenin hürmetini kırmak dîne bir ihânet olduğu cihetinde, ruhânî ve melâikelerin ve ehl-i îman ve ehl-i hakikatın nazarında mel’un olduğu gibi; binden ancak bir iki serserinin veya zındığın âferinini kazanırlar.

O bedbahtlar bana hakaret etmekle, güyâ Risâle-i Nur’un nüfûzunu kırıyor; şahsımı menbâ zannedip beni çürütmekle, Risâle-i Nur sukut edecek gibi ahmakane bir zan ile şahsıma tecavüz oluyor. Ben de derim:

Ey bana dinsizlik hesâbına ihânet ve hakaret eden bedbahtlar! Katiyen size haber veriyorum; yakında-tevbe etmemek şartıyla-hiç çare-i halâs yok ki, ecel cellâdıyla sen îdâm-ı ebedî ile ölüm darağacı ile asılacaksınız. Şerâretli ruhun dahi ebedî bir haps-i münferidde mahkûm olmakla beraber, ehl-i îman ve ruhânîlerin nefret ve lânetini kazanacaksınız. Tevbe etmemek şartıyla, benim intikamım senden pek muzaaf bir surette alınıyor bildiğimden, hiddet değil, hattâ sana acıyorum!

(Târihçe-i Hayat, Emirdağı Hayatı, 428)

Yine aynı kitabın sayfalarında peş peşe gelen, daha nice böyle dikkat çekici ve uyarıcı mektuplar var...

Selâm ve duâ ile...

Selim GÜNDÜZALP